

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 126 ad 150

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1765

VD18 15558428-001

Psalmus CXLIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53443](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53443)

quædam vivificatio spiritualis, non ex meritis propriis, sed ex dono gratiæ Dei nobis contingere. Propter gloriam tuam ex gratiâ tuâ vivificabis me in justitiâ tuâ, seu fidelitate, quâ servas promissa.

Ps. 13. Educes de tribulatione animam meam: & in misericordia tua disperdes inimicos meos.

Ps. 14. Et perdes omnes, qui tribulant animam meam, quoniam ego servus tuus sum.

Concludit, prædicens salutem, & liberationem suam, & perditionem omnium inimicorum suorum: quod sine dubio implebitur in ultimo iudicio. Et quod de se David Propheta dicit, dici etiam potest de omnibus veris Dei servis, qui vel innocentiam custodierunt, vel per veram pœnitentiam ad viam justitiæ redierunt.

PSALMUS CXLIII.

Titulus: *Psalmus David adversus Goliath.*

Argumentum: *Canitur victoria Davidis adversus Goliath, ut titulus docet: Spiri-*

*Spiritualiter prædicitur victoria Christi,
& Ecclesiæ adversus Diabolum.*

*v. 1. Benedictus Dominus Deus meus,
qui docet manus meas ad prælium, & di-
gitos meos ad bellum.*

Laudat Deum, & gratias illi agit, quòd dono ejus singulari vicerit gigan-
tem, lapide ex fundâ jacto rectè attin-
gendo frontem hominis. Non ait, qui
armat manus meas, sed, qui *docet* &c.,
quia victoria illa non roboris, sed ma-
ximæ artis fuit; nec tamen victoriam
suæ arti, vel exercitationi, sed Dei dono
tribuit. Sic Christus non robore, sed
sapientiâ, patientiâ nempe, & humilita-
te superbum, & crudelem hostem Dia-
bolum superavit. *Et digitos* &c. idem
aliter repetit.

*v. 2. Misericordia mea, & refugium
meum, susceptor meus, & liberator meus.*

*v. 3. Protector meus, & in ipso spera-
vi, qui subdit populum meum sub me.*

Docet ordinem, quo Deus illi victo-
riam dederit, & nobis daturus sit, si in
eo solùm speremus. Primò, *misericor-
dia mea*: hæc est prima origo omnium
honorum nostrorum & omnia omnino
merita

merita prævenit. Secundò, *Et refugium meum*: David misericorditer præventus, & vocatus, respexit ad Deum, & ad eum sperando, & invocando confugit. Tertiò, *Susceptor meus*, Deus confugientem ad se suscepit protegendum, & adjuvandum. Quartò, *liberator meus*, susceptum liberavit de captivitate, & ab imminente periculo vitæ. Quintò, *Protector meus*, liberatum, ne iterum caperetur, aut vulneraretur, protexit, & protegere pergit, dum prælium durat. Tum addit: & ego vicissim in ipso sperabo, qui fecit plus, quàm petere, aut optare potuissem: nam fecit me principem militiae super omnem populum, & fecit, ut populus se quietè regi sinat. *Vide 1. Reg. 18. 2. 2. Reg. 5.*

v. 4. Domine quid est homo, quia innotuisti ei? aut filius hominis, quia reputas eum.

Ex tot beneficiis prorumpit David in magnam admirationem, quòd tantus Deus, quo nihil majus cogitari potest, dignetur tanti facere hominem, qui ferè nihil est, ut etiam velit ab illo cognosci,
&

& amari. Quid nos sentire, dicere, facere par esset, quibus Deus non solum innotuit, sed, formam servi acceptam, humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem crucis; & victoriam nobis donavit contra hostes visibiles, & invisibiles; imò evexit ad participationem Regni sui, & omnium honorum?

ψ. 5. *Homo vanitati similis factus est, dies ejus sicut umbra prætererunt.*

Explicat causam admirationis suæ, nempe quod homo sit res modica, & quidem brevi desinens esse, more umbræ transeuntis, & tamen capax sit magnorum honorum, si à Deo impleatur. Hæc ait David de homine quoad vitam temporalem, & comparatione factam cum Deo: ceterum homo magna res est, ad imaginem Dei factus, ad Deum cognoscendum, & amandum factus; quem Christus tanti fecit. Unde sicut pulverem, & cinerem se reputare debet cum Deo collatus: ita dignitatem suam agnoscere debet, cum ei bestiales voluptates à Dæmone suggeruntur; ut dedignetur delectari voluptatibus pecorum, qui ad Angelorum æqualitatem aspirat.

ψ. 6.

v. 6. *Domine inclina Caelos tuos, & descende: tange montes, & fumigabunt.*

v. 7. *Fulgura coruscationes, & dissipabis eos: emitte sagittas tuas, & conturbabis eos.*

Admiratus, quòd tanta Majestas tantam vilitatem aspicere dignetur, jam considerat superbiam, & cæcitatem multorum hominum, qui, Deo contempto, toti essent in opprimendis piis, & cumulandis terrenis bonis: unde rogat Deum, ut ostendat potentiam suam in ejusmodi homines, ut saltem timore pœnæ peccare cessent, qui amore justitiæ, & reverentiâ Conditoris bene agere nesciunt. *Domine*, ait, quandoquidem humana superbia ex beneficiis te non agnoscit, nec timet; ostende præsentiam tuam per nubes tenebrosas, per ignem de Cælo demissum, per fulgura, & tonitrua, & alia id genus, quibus homines terreri, & expavescere cogantur. *Deus inclinat Caelos*, dum demittit nubes, & densas caligines, quæ videntur partes Cæli aërei; dicitur *descendere*, quia per eos effectus præsentiam suam demonstrat, ut fecit *Exod. 19.* in monte Sina, quem simul
cale-

calescit, ut totus fumigare videretur. Per *sagittas* intellige cælestia fulmina, quæ nemo non expavescit, adversus quæ nihil valet humana defensio.

Ps. 8. Emitte manum tuam de alto, eripe me, & libera me de aquis multis, de manu filiorum alienorum.

Rogaverat Deum generatim adversus impios, & superbos, jam rogat pro se in particulari. De Cælo potentiam tuam ostende, & *eripe, & libera me de aquis multis*, h. e. ut ipse explicat, *de manu filiorum alienorum*, infidelium, qui ad litteram erant Philistæi; spiritualiter sunt Hæretici, seu etiam quicumque impii.

Ps. 9. Quorum os locutum est vanitatem, & dextera eorum dextera iniquitatis.

Dicit, filios alienos esse illos, qui ore, & opere iniqui sunt. *Quorum os locutum est vanitatem*, non veritatem, non legem tuam, non boni aliquid: & *dextera eorum* non operatur, nisi rapinas, oppressiones pauperum, adulteria, homicidia &c.

Ps. 10. Deus canticum novum cantabo tibi, in psalterio decachordo psallam tibi.

Ps. 11.

ψ. 11. Qui das salutem Regibus, qui redemisti David servum tuum de gladio maligno: eripe me.

ψ. 12. Et erue me de manu filiorum alienorum, quorum os locutum est vanitatem & dextera eorum dextera iniquitatis.

Interponit duos *ψ. ψ.* quasi parenthesis, ex affectu in Deum; tum revertitur ad describendos filios alienos. Deus, peto alia multa beneficia, sed non sum oblitus acceptorum; ideo *canticum novum*, præclarum, nondum auditum, *cantabo tibi*, & simul *in psalterio decem chordarum psallam tibi*, jungens sonitum psalterii cum laudatione vocis: id autem faciam, quia *tu das salutem Regibus*, ut paulò antè dedisti Sauli Regi per ministerium meum, & *tu redemisti me Davidem servum tuum de gladio injusto Gigantis Goliath*: tu igitur, sicut hætenus fecisti, *eripe me*. Erue, inquam, me de manu filiorum alienorum, qui & verbo, & opere scelestissimi sunt.

ψ. 13. Quorum filii sicut novellæ plantationes in juventute sua.

Describit filios alienos ab affectu, & opinione ipsorum: Qui scilicet non sectantur,

sectantur, nisi humanas felicitates, quas inter primo loco ponunt filios: tunc enim se felices putant, si filii eorum sunt in juventute suâ similes novellis plantationibus arborum, h. e. bene radicati, virides, florentes, ut spes sit, eos divitissimè supervicturos.

¶. 14. *Filiæ eorum compositæ circumornatæ, ut similitudo templi.*

Secunda eorum felicitas temporalis est, si filiæ sint formosæ, & ornatæ, ut facilè viros inveniant, quibus nubant. Illud, *ut similitudo templi*, videtur significare ornatum tabernaculi, ut sunt purpura, byssus, aurum, gemmæ &c.

¶. 15. *Promptuaria eorum plena, eructantia ex hoc in illud.*

Tertia eorum felicitas est, si promptuaria ita plena sint variarum frugum, aliarumque rerum ad hujus vitæ usum, ut necesse sit ex uno in aliud exonerare copiam rerum.

¶. 16. *Oves eorum fetosæ abundantes in egressibus suis: boves eorum crassæ.*

Quarta eorum felicitas sunt oves foecundæ, quæque plurimæ conspiciantur, cum egrediuntur ad pascua: & si-

H

mul

mul cum gregibus ovium armenta
boum, & quidem pinguium.

*ψ. 17. Non est ruina maceræ, neque
transitus, neque clamor in plateis eorum.*

Ultima felicitas, si domus, & pa-
latia ruinam nullam minentur, sed ipsæ
etiam maceræ, quæ ex vili maceriâ eri-
guntur, integræ maneant: & nullus sit
tumultus, concursatio tumultuantium,
nec clamor in plateis eorum, sed om-
nia tranquilla, & pacata.

*ψ. 18. Beatum dixerunt populum cui
hæc sunt: beatus populus cuius Dominus
Deus ejus.*

Concludit, referendo ex sententiâ
filiorum alienorum, beatum esse popu-
lum, cui hæc sunt, quæ paulò antè de-
scripsimus: sed ex propriâ sententiâ di-
cit, beatum esse populum, qui habet
pro Deo verum Deum. Interim nota,
differentiam inter filios Dei, & filios
alienos non consistere in copiâ, vel ino-
piâ rerum temporalium, cùm etiam di-
vites pii esse possint, & pauperes impii,
sed in affectione: qui bona temporalia
tanti faciunt, ut præ illis contemnant
æterna, vel ut malint Deum offendere,
quàm

quàm illorum jacturam facere, filii gehennæ sunt. Qui verò bona temporalia, parva bona, & jacturam eorum, parva mala esse dicunt, ut revera sunt; contrà verò gratiam Dei, & Cælestem patriam in maximis bonis reponunt, & offensionem Dei, ac vitæ æternæ detrimentum, mala gravissima putant, sunt filii Dei.

PSALMUS CXLIV.

Titulus: *Laudatio David.*

Græcè legitur, Laudatio ipsi David; unde sensus tituli est, Laudatio Dei inspirata, & dictata à Spiritu S. ipsi Davidi. Vide titulum Psalmi 3.

Argumentum Psalmi patet ex titulo; est scilicet perpetua Laudatio Dei, quæ sumitur tum ab ipsâ Dei magnitudine, tum ab operibus ejus, tum à qualitatibus Regni ipsius, tum à virtutibus Regis, quæ in ipso perfectissimè inveniuntur. Est autem Psalmus alphabeticus, ut faciliùs memoriæ commendetur, & delectabiliùs canatur.